

ת"פ 48192/05/13 - מדינת ישראל נגד מוחמד עומר ט- 1472866

בתי המשפט

ת"פ 48192-05-13
25 אפריל 2014

בית משפט מחוזי באר שבע

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

באמצעות עו"ד שטורק מפמ"ד

המאשימה

נ ג ד

מוחמד עומר ט- 1472866 באמצעות עו"ד ווהבי

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, מספר עבירות לפי סעיף 274(1) לחוק, והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק.

על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 21.5.13 נהגה פ.א. (להלן: "המתלוננת") ברכבה, בעיר באר שבע. עת עצרה ברמזור אדום, ניגש הנאשם אל רכבה, פתח את דלת הנוסע הקדמית והתיישב לצידה. המתלוננת שאלה אותו לרצונו, והוא מלמל דבר מה. בהמשך, הציעה לו מים, וביקשה ממנו לצאת מהרכב. הנאשם בתגובה החל להכות בידה בחוזקה, ובעט בה בכל גופה, כדי לגרום לה לצאת מהרכב. המתלוננת עזבה את הרכב והנאשם התיישב בכיסא הנהג ואחז בהגה כדי לברוח מהמקום. המתלוננת ניסתה למשוך אותו מהרכב, והוא שב והכה אותה, סגר את דלת הרכב, והתחיל בנסיעה. שוטרים שהגיעו למקום חסמו ברכבם את נתיב נסיעתו של הנאשם ועצרו אותו. השוטרים הצליחו להוציאו אותו מהרכב, אולם הנאשם התנגד להם, והיכה אותם באגרופים. אחד השוטרים נתן לו כוס מים, והנאשם ירק את המים על השוטר, וניסה אף לנגוח בו בפניו. כתוצאה מהמכות, נגרמו למתלוננת מטומות בחזה וביד, וכאבים בכל גופה, ולאחד השוטרים נגרם שפשוף בידו.

הנאשם הודה בעובדות כתב האישום, אך טען להגנתו כי היה שיכור במהלך האירוע, באופן ששלל ממנו את האפשרות לגבש את היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירות נשוא כתב האישום.

לפיכך נשמעו ההוכחות בתיק.

מטעם המאשימה העידו עדי תביעה 2,5 ו- 8, וכל חומר החקירה הנוסף, הוגש בהסכמת הסניגור.

מטעם הנאשם העיד הנאשם לבדו.

הצדדים סיכמו טענותיהם בכתב

ב"כ המאשימה טען, כי השאלה אם הנאשם היה במצב של שיכרות, נבדקת בזמן ביצוע העבירה, וב"כ הנאשם לא חקר את עדי התביעה ביחס למצבו של הנאשם בעת ביצוע העבירה. מהדברים שנרשמו מפיו בהודאתו, ניתן ללמוד כי לא היה במצב של שיכרות בעת ביצוע העבירות.

לטענתו, הנאשם לא עמד בנטל הוכחת שלושת התנאים הנדרשים לבסס את הגנת השכרות (היותו נתון תחת השפעת אלכוהול בעת ביצוע העבירה, היותו חסר יכולת של ממש להבין את המעשה, או את הפסול במעשה, או להימנע מעשיית המעשה, והקשר הסיבתי בין החומר המשכר לבין אחד הסימפטומים הנ"ל).

הנאשם לא הניח תשתית ראייתית המקימה ספק סביר, כי לא היה מודע בשעת מעשה העבירה לפרט עובדתי מפרטי העבירה. נהפוך הוא, מהראיות עולה, כי מצבו של הנאשם בעת ביצוע העבירות, לא היה ברמת שכרות הנדרשת להחלת הסייג, אף לא שכרות חלקית.

זאת למד ב"כ המאשימה מהפעולות שננקטו על ידי הנאשם כדלקמן:

1. כדי לגנוב את רכבה של המתלוננת, נכנס לרכב והתיישב לצידה, ורק לאחר מכן החל לפעול נגדה באלימות, עד שהצליח להוציאה מהרכב.
2. בהמשך, עבר למושב הנהג ברכב, וסגר את הדלת, חרף התנגדות המתלוננת.
3. הנאשם תפעל את הרכב, ואף שלט בו בעת עצירתו. כאשר חסמו השוטרים את דרכו, עצר את הרכב מבלי להתנגש בהם.
4. סדר הפעולות דלעיל, אשר ננקטו על ידי הנאשם במטרה לגנוב את רכבה של המתלוננת, מלמד, כי הנאשם לא היה חסר יכולת של ממש בשעת המעשה, להבין את אשר עשה, או את הפסול שבמעשהו או להימנע מעשייתו, ולא היה גם במצב של שכרות חלקית.
4. בעת מעצרו נתן הסבר למעשיו (דו"ח המעצר ת/2), ובחקירתו (ת/3) זכר את פרטי העבירות.

באשר להבדלים בין העדות הכתובה לתמליל, טען ב"כ המאשימה, כי מעיון בתמליל עולה, כי הנאשם השיב לשאלה האם הוא שיכור, פעמיים בחיוב, ובפעם השלישית בשלילה. המתורגמן תרגם רק את התשובה השלישית. הגם שמדובר בהתנהלות לא תקינה, השאלה אינה רלוונטית לעצם ביצוע העבירות, או לזמן ביצוען. החוקר אינו דובר את השפה הערבית, ובכל מקרה, לא היה בכך כדי להוביל למסקנה שיש לעצור את החקירה לאלתר. באשר לשאר אי הדיוקים

שבין התמליל להודעה, טען ב"כ המאשימה, כי החוקר אינו דובר את שפתו של הנאשם, ולכן לא יכול היה לעמוד עליהם בזמן החקירה, ומכל מקום, ההודעה משקפת את דברי הנאשם.

ב"כ הנאשם טען בסיכומיו, כי הוכח סייג השכרות, והמאשימה לא סתרה אותו.

מהראיות עולה כי הנאשם לא היה מודע למעשיו. הוא ביצע את העבירות באור יום, ברחוב הומה אדם. התנהגותו קודם לביצוע העבירה היתה תמוהה ולא הגיונית, ובחקירתו לא זכר כלל את האירועים שקדמו לה. ב"כ הנאשם, טען כי מדיסק החקירה עולה כי הנאשם לא הודה באמת במיוחס לו, אלא השיב לשאלות החוקר בכן ולא, אמר דברים לא מובנים וחסרי שחר, מסר גרסה לא ברורה ולא קוהרנטית, ואף שינה תשובותיו, כאשר סבר כי כך מבוקש ממנו. כך למשל, לשאלה האם הוא שיכור כעת, השיב הנאשם בחיוב, ורק לאחר שהבין מהמתורגמן כי התשובה אינה סבירה או רצויה, שינה אותה לתשובה שלילית. הסניגור הפנה לתמליל החקירה, על מנת לחזק את טענותיו.

הנאשם הרים את הנטל להוכיח כי לא יכול היה להבין את הפסול במעשיו. הוא הוכיח כי פעל באופן לא רציונאלי במהלך האירועים, לא הראה כל מיומנות מיוחדת המלמדת על כישורים קוגניטיביים, כולל הנהיגה במכונית, שלא ברור לאיזה מרחק היתה, ואינו זוכר את האירועים שקדמו למעצרו.

עוד טוען הסניגור, כי הפסיקה הכירה בהחלת הסייג על עבירות מטרה בדומה לעבירות תוצאה. עבירת השוד היא עבירה התנהגותית בעלת יסוד נפשי של מטרה, ולא ניתן להרשיע בה, אם הוכח הסייג. בעבירת השוד יסוד נפשי כפול, הראשון, הכוונה לשלול שלילת קבע את הדבר והשני, מטרת האלימות הנלווית למעשה. הנאשם היה במצב של שיכרות בו לא גיבש את הכוונה לשלול את רכבה של המתלוננת ולא את המטרה, שהיא הפעלת האלימות. גם לגיבוש עבירת תקיפת השוטרים נדרשת כוונה. הנאשם לא גיבש את הכוונה להכשיל את השוטרים או למנוע מהם למלא את תפקידם וכלל לא היה מודע להיותם שוטרים.

דין

הנטל להוכחת סייג השכרות, מוטל על הנאשם. אם הניח הנאשם תשתית ראייתית מספיקה כדי לעורר ספק סביר בדבר התקיימות הסייג, והספק לא הוסר, יחול הסייג.

סעיף 34(ט) לחוק מצמצם את תחולת החזקה הקבועה בסעיף 34ה, לפיה מעשה נעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית, מקום בו מדובר בעבירת תוצאה, בכך שהוא מייחס לנאשם מחשבה פלילית עד רמה של אדישות. לפיכך, לא ניתן להרשיע נאשם בעבירה הדורשת יחס חפצי של כוונה להתרחשות התוצאה, כתנאי להרשעה, אך ניתן להרשיעו בעבירה שבה היסוד החפצי כלפי התוצאה האסורה הוא של אדישות בלבד, המהווה את החלופה החמורה יותר של הפזיזות.

תחולת הגנת השכרות, תלויה בראש וראשונה בהוכחת קיום "מצב של שכרות" בעת ביצוע העבירות. לא כל מי ששתה לשכרה נחשב כמי שנמצא במצב של שכרות, ועל מנת להיכנס לד' אמותיה של הגדרה זו נדרשים להתקיים בנאשם, בעת ביצוע העבירה, שלושת התנאים המצטברים הבאים:

1. היותו של הנאשם נתון תחת השפעת אלכוהול או סם.

2. התקיימות אחד משלושה סימפטומים חלופיים: חוסר יכולת של ממש להבין את המעשה, או את הפסול בו, או להימנע מעשייתו. ההלכה המשפטית מצדדת בפירוש המקל, לפיו הביטוי "חוסר יכולת של ממש", יפורש לא כשלילה מוחלטת של היכולת, אלא גריעה ממשית ממנה, ודי להוכיח פגיעה מסיבית ועמוקה ביכולת ההבנה או הרציה.

3. קשר סיבתי בין החומר המשכר לבין אחד הסימפטומים הנ"ל.

(אברהם ג'אן נ' מדינת ישראל (2011) להלן: "עניין ג'אן").

העובדה שאדם צרך אלכוהול, אינה מובילה מניה וביה למסקנה כי פעל במצב של שכרות, אלא יש להוכיח כי לחומר המשכר היתה השפעה של ממש על תודעתו והבנתו או על יכולתו לשלוט במעשיו. לצורך הכרעה בשאלה האם הנאשם הגיע למצב של שכרות ולתנאים המצטברים הנדרשים כדי לשלול את יסוד הכוונה, הציבה הפסיקה שורה של אינדיקציות ראייתיות כדלקמן: עדויות לגבי כמויות האלכוהול ששתה הנאשם, או לגבי סימני שכרות בנאשם, עדויות מומחים לגבי מצב שכרות הנאשם על פי בדיקת דמו ונתוני האישיים, פעולות שביצע הנאשם והצהרות שהשמיע במהלך האירוע ובסמוך לפניו ולאחריו, זכרונו של הנאשם את הפרטים הנוגעים לביצוע העבירה.

נקבע: **"לא בנקל יקבע בית המשפט שהנאשם היה במצב של שכרות חלקית, בנינה לא צפה את תוצאות מעשיו, ובעקבות כך לא גיבש את הכוונה הנדרשת בהגדרת העבירה"** (ע"פ 6679/04 סטקלר נ' מדינת ישראל (2006).

הרף הנדרש בפסיקה לשם הכרה במצב של שכרות הוא רף גבוה עד אין גבוה, והפסיקה דחתה את הטענה לתחולת הסייג אפילו בעבירה חמורה של רצח, גם במצבים בהם הוכח שרמת שכרותו של המערער היתה גבוהה ועמוקה, שהיה תחת השפעת אלכוהול ומעצוריו הנפשיים התרופפו, שהיה שתוי לחלוטין ואחוז סחרחורת. מדיניות משפטית עומדת מאחורי רף גבוה זה. (עניין ג'אן בעמ' 9).

"כדי לחסות בצילה של הגנת השכרות על הטוען לתחולתה להראות כי לחומר המשכר היתה השפעה של ממש על תודעתו והבנתו או על יכולתו לשלוט במעשיו..."

(ע"פ 2454/02 טיקמן נ' מדינת ישראל (2005).

אבחן להלן את מצבו של הנאשם לפי מבחני הפסיקה.

בחקירתו בבית המשפט, טען הנאשם, כי אינו זוכר דבר מהאירוע. לגרסתו, בבוקר האירוע הודיעו לו על פטירתה של אמו בסודאן, ולכן שתה לשכרה, במהלך נסיעה באוטובוס לבאר שבע, ואינו זוכר את אירועי אותו יום. ברי כי אין די באמירה זו, כדי לבסס את המבחנים, והיא תיבחן על רקע הראיות האחרות בתיק.

האם הוכח כי הנאשם היה תחת השפעת אלכוהול או סם בעת ביצוע העבירה

הבלש איציק שיש הגיע למקום לפני האירוע, על רקע תלונה של אזרחים, לפיהן, אדם שחום עור הולך ברחוב ומנסה

לפתוח כלי רכב. בהגיעו למקום הבחין בנאשם כשהוא: "מתהלך כמו שיכור ומציק לאנשים שהולכים ברחוב..." (ת/1). בחקירתו בבית המשפט התבקש לתאר כיצד מתהלך אדם כמו שיכור, והשיב:

"ת: בעבודה שלי אני מכיר, חוש הראייה, הוא הלך הלך ושוב, דיבר לעצמו דברים, לא הסתדר עם עצמו לא ידע לאן הוא הולך.

ש: הוא התנדנד כמו שיכור?

ת: כן

ש: עשה גם תנועות בידיים ותנועות מוזרות?

ת: כן, או שהוא חולה נפש או משתמש או שיכור...

ש: האם גם כשהתקרבת הבחנת?

ת: ההתנגדות שלו בעת המעצר, התגובות, ריח מהפה.

ש: היה אלכוהול?

ת: כן

ש: ריח חזק?

ת: לפי מה שאני זוכר."

(עמ' 9-10 לפרוטוקול).

הבלש קסה אנגדה בדו"ח הפעולה שלו ת/6 מתאר את הדברים כך:

"ראינו חשוד שעונה לתיאור שקיבלנו מהמוקד ומיד התחלנו לעקוב אחריו. ראינו שהוא ניגש לאנשים במפתיע, נוגע בהם ובורח, ומדי פעם נכנס לתוך עסק ויוצא ממנו, כך הוא המשיך על כל רחוב טרומפלדור, ובצומת רמב"ם טרומפלדור ניסה להיכנס לתוך רכב של אישה בכך שהוא פתח את הדלת הימנית אחורית של הרכב ואז היא הגבירה את המהירות של הרכב, וכתוצאה מכך החשוד לא הצליח להיכנס לתוך הרכב שלה..."

גם המתלוננת מספרת כי כאשר הנאשם נכנס לרכבה והתיישב על המושב ליד הנהג, אמר לה דברים לא ברורים. מדובר, יש לזכור, במתלוננת דוברת ערבית, שפתו של הנאשם.

מהראיות עולה כי הנאשם התנהג כאדם שיכור, וגם נדף ממנו ריח של אלכוהול. לכן אני מקבלת את טענתו כי שתה לשכרה.

האם הוכחה התקיימות אחד משלושת הסימפטומים (חוסר יכולת של ממש להבין את המעשה, או את הפסול בו, או להימנע מעשייתו)

"התשתית העובדתית אותה יש לבחון - היא אחת, ובלעדיה, אין תקומה לאף אחת מהן. השאלה הקרדינאלית היא רמת מודעותו של המערער בפרק הזמן הרלוונטי והבנתו את משמעות מעשיו..." (ע"פ 10800/04 רומנצקו נ' מדינת ישראל (2006), פסקה 9, להלן: "עניין רומנצקו").

בעניין רומנצקו בחן בית המשפט העליון מספר פרמטרים, על מנת לעמוד על השפעת האלכוהול על מודעותו. ראשית, בחן את זכרונו של המערער את אירועי הלילה הרלוונטי, וקבע כי מהראיות עולה כי זכר פרטים רבים במדויק (כגון כמה שתה, היכן ישב, כמה עלתה כוסית שתייה וכמה בדיוק עישן). הוא גם ידע לשחזר את עיקרי מסלול הנסיעה לפני הרצח. נקבע, כי מדובר היה בזיכרון חי ולא בזיכרון חלקי שהתעורר רק ימים ספורים לאחר מכן.

שנית, בחן את התנהגותו של המערער במהלך האירוע ולאחריו. נקבע, כי התנהגות המערער מלמדת על כך שפעל מתוך שיקול דעת ובכוונת מכון. אופן ההתארגנות לירי בנהג המונית, כיוון הנשק, הוצאת המנוח מהרכב, נהיגת הרכב מרחק ארוך עד נטישתו, הדאגה לנשק שלא יאבד, וכיבוס בגדיו המוכתמים בדם כשהגיע המערער הביתה, כולם מלמדים על הבנה, צלילות מחשבה והלימה בין הצורך שעליו באו לענות לבין הפעולה שנבחרה.

החלת הפרמטרים הנ"ל על הנאשם, מלמדת כי הנאשם לא זכר מאומה מהאירועים נשוא האישום, זמן קצר לאחר שהתרחשו (בעת החקירה), וגם הפעולות שביצע בעת האירועים, אינן מלמדות על שיקול דעת, תחכום או צלילות מיוחדת, כפי שאראה להלן.

ציינתי לעיל את התרשמות הבלשים מהנאשם בעת מעצרו, לפיה היה שיכור מאד. הם תארו התנהגות לא רציונלית, של הצקה לעוברים ושבים, כניסה לחנויות, הליכה על הכביש תוך הנפת ידיים, וניסיון לפתוח דלתות של כלי רכב. כל זאת לאור יום וברחוב הומה אדם. גם הניסיון לשדוד את רכבה של המתלוננת אירע במרכז צומת רחובות הומה אדם, ולנגד עיניהם של השוטרים. בנוסף, העידו כי מהנאשם נדף ריח חריף של אלכוהול, והמתלוננת העידה כי הנאשם דיבר דברים לא ברורים.

לכך מצטרפת חקירתו של הנאשם, אשר נערכה כשלוש שעות לאחר האירוע, והוקלטה. מדובר בראיה משמעותית להעדר צלילות והעדר זיכרון.

מצפיה בדיסק החקירה עולה בבירור, כי החוקר התקשה לתקשר עם הנאשם, ולא על רקע קשיי שפה, שכן נכח מתורגמן בחקירה. לכל אורך החקירה, תשובותיו של הנאשם היו לא ברורות או לא לעניין, או נחזו כתשובות לעניין, במשפט הראשון, אך מיד התברר כי אינן לעניין, הכל כפי שיפורט להלן בהרחבה. עד כדי כך, שהחוקר נטש במהרה את השאלות הפתוחות, ועבר לשאול שאלות סגורות, בסיוע המתורגמן, שאף שינה על דעת עצמו, ניסוח חלק מהשאלות. על כל השאלות ענה הנאשם באופן מבולבל ולא קוהרנטי.

מתחילת החקירה ברור, כי הנאשם אינו מסוגל לזכור ולפרט מה עשה שגרם למעצרו. זאת, למרות שביקש לרצות את חוקרו, והסכים להודות בכל אשר נשאל, ואף הוסיף מיוזמתו עבירות נוספות, כגון עבירות סמים ומין.

החוקר שאל את הנאשם שוב ושוב אם הוא יודע מדוע נעצר, וביקש ממנו לתאר את מעשיו עובר למעצר, אך הנאשם לא הצליח לענות. אין מדובר בניסיון להימנע מהפללה, שכן הנאשם הודה בכל אשר התבקש, כאשר הוטחה בפניו שאלה סגורה. נראה סביר יותר, כי פשוט לא זכר את הדברים.

החוקר מצידו, לא ניסה לעמוד על פשר התשובות המוזרות עד הזויות, שניתנו על ידי הנאשם, ולא עימת אותו עם קשיים בגרסתו. בסופו של דבר, ההליך נראה יותר כמו ראיון עיתונאי מרוכך, מאשר כחקירה משטרתית.

ראה למשל עמ' 3 לתמליל. הנאשם חוזר שוב ושוב על כך שהוא מצטער, והחוקר מנסה לדלות ממנו על מה הוא מצטער (הנאשם: "על מה שעשיתי"), לבסוף אומר הנאשם: **"על זה שעבדתי עם היהודים"**. החוקר לא מרוצה מהתשובה וממשיך ולוחץ על הנאשם שיגיד על מה הוא מצטער, ואז הנאשם נותן שתי תשובות נוספות: **"מה שדיברתי אתכם פה למטה"** ובהמשך: **"מה שעשיתי בבית הספר הלכתי לבית הספר?"** כאשר גם תשובה זו לא מספקת את החוקר, הוא שואל את הנאשם, החוקר ברחל בתך הקטנה, **"מה עשית לאשה?"** והנאשם משיב ששתה וודקה והרואין, ואחר כך עשה עם האשה סקס.

החוקר מנסה בדרך אחרת, ושואל את הנאשם אם הוא יודע למה הוא עצור, למה הוא בכלא היום, והנאשם משיב: **"בגלל תיקים של תעודת זהות"**. החוקר שואל באילו תיקים מדובר, ואז עונה הנאשם: **"זיינתי את האשה"**.

הגיעו הדברים לידי כך, שאף המתורגמן ציין כי אינו מבין את אשר הנאשם מדבר, כי הנאשם מדבר שטויות.

בשלב זה, במקום לנסות ולתהות על צלילותו של הנחקר, עובר החוקר לשיטה אחרת, של שאלות אינפורמטיביות, וניסיון להתחקות אחר מעשיו של הנאשם עד לאירוע.

אז מספר הנאשם כי אביו מתגורר באוסטרליה ואמו באמריקה, כי אמו שולחת לו כל חודש \$3,000 בהם הוא רוכש הירואין, בסכומים של 3,000 ₪ ליום. כן סיפר כי הוא משתמש ב-85 גרם הירואין ליום.

גם אם הסיפור אודות מקום מגורי הוריו של שוהה בלתי חוקי סודאני נראה לחוקר סביר, ברי כי אין זה הגיוני כי אדם משתמש ב-85 גרם הירואין ליום, ובאותה מידה אין זה הגיוני כי הוא רוכש אותם בסכום פעוט של 3,000 ₪. החוקר לא עימת את הנאשם עם אף לא אחת מהצהרותיו המוזרות הללו, והמשיך את החקירה, כשהוא קושר בהמשך את גניבת הרכב למימון צריכת הסמים, למרות שברור כי מדובר בכמות בלתי אפשרית, ובגרסה לא סבירה.

גם לשאלה מתי הגיע לארץ, משיב הנאשם תשובה לא ברורה (עמ' 7).

ראה גם עמ' 19 ואילך. כל הגרסה לפיה הלך הנאשם למרכז טיפול של נרקומנים בעיר העתיקה, הוכנסה לפיו על ידי החוקר והמתורגמן, והנאשם רק אישר את הדברים.

בעמ' 21 שוב מנסה החוקר להביא את הנאשם לספר לו מה קרה באירוע, והנאשם לא מצליח למסור גרסה. שוב, אין מדובר בחוסר רצון להפליל את עצמו, שכן הוא טוען בעמ' 24 שניסה לגנוב מהאשה כמה תיקים שהיו לה. בהמשך, אומר שניסה לסדר איתה את העניינים.

זה השלב בו ביקש המתורגמן לרשום הערה כי הוא אינו מבין את הנאשם, כי הנאשם מדבר דברים לא מובנים (עמ' 25).

גם הערה זו של המתורגמן לא הניעה את החוקר להפסיק את החקירה, או לפחות לנסות לברר את מצבו התודעתי של הנאשם.

בהמשך, מודה הנאשם כי תקף שוטרים, כשמוטח בו חשד זה. עם זאת, כשהתבקש לתת פרטים, כגון היכן תקף אותם, עמד על כך שהדבר ארע במסדרונות תחנת המשטרה, עובדה שכמובן אינה נכונה. הוא לא הצליח להיזכר באירוע התקיפה בעיר.

הנאשם היה גם מוכן להודות כי תקף את המתלוננת, ואפילו כי קיים עימה יחסי מין, אולם לא הצליח לזכור פרטים אודות התקיפה הנטענת, כשהתבקש לעשות כן.

הוא גם לא הצליח לזכור מדוע ניסה לקחת את הרכב. לשאלה בעניין זה מסר מספר גרסאות. בין היתר אמר שהרכב יפה, כי למתלוננת הרבה זהב, וכאשר החוקר הציע לו גרסה, כי ניסה לגנוב את הרכב כדי לממן סמים, גם לכך הסכים הנאשם.

ברור לכל הצופה בדיסק החקירה, כי הנאשם אינו זוכר את אשר אירע, וממציא תשובות שהוא סבור כי יהיו לשיעועות רצון החוקר. ראה למשל בעמ' 28, לאחר שהנאשם אישר את כל החשדות שהוטחו בו ביחס לתקיפת השוטרים, הוא שואל: "**איפה הרבצתי להם, בבית חולים?**" המתורגמן מסביר לו שהאירוע לא היה בבית החולים אלא כשהרגיעו אותו והביאו לו מים לשתות, והנאשם מאשר. שואל המתורגמן: "**למה?**" והנאשם משיב: "**כי לא רציתי להכנס למשרד**". החוקר שואל אותו למה נהג ברכב בלי רישיון נהיגה, והנאשם משיב: "**כי הרכב היה גנוב**". בהמשך שואל שוב למה נהג ברכב בלי רישיון, והנאשם משיב כי היה שיכור.

רק אז שואל החוקר את הנאשם אם הוא שיכור עכשיו. והנאשם עונש לו בחיוב, פעמיים. ככל הנראה התשובה אינה מוצאת חן בעיני המתורגמן, והוא שואל שוב ושוב, עד שהנאשם מבין שתשובה חיובית אינה מתאימה, ועונה בשלילה (עמ' 30 לתמליל).

היחיד שמעמת את הנאשם עם סתירות בעדותו, הוא המתורגמן, הגם שאין זה תפקידו. למשל, בעמ' 31 הנאשם נשאל מתי שתה את האלכוהול, ומשיב: "**בשעה 12.00**". על כך משיב לו המתורגמן, שבשעה 12 היה בבית חולים, לפי גרסתו הראשונית. בסופו של דבר הנאשם משנה את גרסתו, ומשיב כי שתה בשעה 6.00, ותשובה זו מניחה את דעתם של החוקר והמתורגמן.

אלה רק חלק מהדוגמאות להתנהלות החקירה, המלמדות על כך שהנאשם לא היה צלול במהלך חקירתו, לא ענה לעניין, לא הצליח לזכור את האירועים נשוא האישום, ולמרבה הצער, החוקר לא עשה ניסיון לברר את מידת הבנתו, וצלילותו.

המסקנה מכך היא שהנאשם באמת ובתמים לא זכר את האירועים נשוא האישום כאשר נחקר אודותיהם, שלוש שעות לאחר התרחשותם, וקרוב לודאי שגם בעת החקירה, היה עדיין תחת השפעת אלכוהול.

לכך מצטרפת התנהגותו התמוהה עובר לשוד, דהיינו, ההליכה המוזרה עם הנפות הידיים, ההיטפלות לעוברים ושבים, וביצוע השוד באור יום, באמצע הרחוב, לעיניהם של השוטרים.

הנאשם לא עשה כל פעולה הדורשת ממנו מאמץ קוגניטיבי, במהלך האירועים, למעט נהיגה למרחק קצר, שאף היא יכולה להיחשב כפעולה אוטומטית.

אשר על כן אני קובעת כי הנאשם הוכיח במידה הנדרשת, חוסר יכולת של ממש להבין את המעשה, או את הפסול בו.

קשר סיבתי בין החומר המשכר לבין אחד הסימפטומים הנ"ל.

הקשר הסיבתי בין רמת שכרותו של הנאשם, לבין חוסר יכולתו להבין את הפסול שבמעשיו, עולה מהנסיבות שהוכחו.

תחולת סייג השכרות בעבירות בהן הואשם הנאשם

ב"כ הנאשם טוען, כי בשל שכרותו, לא יכול היה הנאשם לגבש כוונה לשלול את רכבה של המתלוננת שלילת קבע, ולהשתמש באלימות לצורך כך, יסודות הנדרשים לעבירת השוד, בין משום שהיה חסר יכולת של ממש להבין את הפסול שבמעשיו או להימנע מהם, ובין משום שלא היה מודע לפרט מפרטי העבירה. כך גם לא היה מודע לעובדה שמדובר בשוטרים, ומכאן שלא התמלא אחד מיסודות סעיף 274 לחוק, הכוונה להכשיל את השוטרים בתפקידם או למנוע מהם למלאו.

לאחר שקבעתי כי הנאשם הקים ספק בגיבוש הכוונה הנדרשת לצורך ביצוע העבירות, והמאשימה לא הסירה את הספק, אני מזכה את הנאשם מהעבירות נשוא כתב האישום.

אני מרשיעה את הנאשם בעבירות של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק, תקיפת שוטר לפי סעיף 273 לחוק, שכרות לפי סעיף 193(א) לחוק, ומעשי פיזיות ורשלנות, לפי סעיף 338(א)(1) לחוק.

ניתן והודע היום, כ"ה ניסן תשע"ד, 25 אפריל 2014, בנוכחות הצדדים.